

Min väg till rekonstruktion med dubbel Diep-Lambå, ”Fri lambå från magen”.

Jag har gjort mastektomi av höger bröst samt axillarutrymning där 1 av 15 lymfkörtlar var angripna, år 2001. 7 FEC-cytostatika behandlingar och 25 strålningar har jag fått. Lymfödem på höger arm och kropp. Strålskadad hud på bröstet.

Min bröstcancer var inte hormonberoende men är HER2+.

Jag hade blivit lovad rekonstruktion redan 2001 av min förste onkolog. ”Så snart det är möjligt, Anette, sa han. Det måste gå en tid först efter FEC och strålning!”

Optimisten i mig hoppades på 2004. Men KS Solna och Huddinge skulle gå samman. Huddinge kunde inte göra någon op -04. Till KS Solna kunde jag inte få komma för jag hörde inte dit.

Jag tog kontakt med Akademiska i Uppsala. De kunde hjälpa mig bara jag skaffade en specialistremiss! Lätt trodde jag, men fick till svar att operationen kunde göras på KS Solna, dit jag ännu inte hörde! Så därför blev ingen operation eller remiss. Så envis som en terrier gav jag inte upp.

Sedan början av 2004 kändes det inte bra i mitt vänstra bröst. Det kliade och brände. Hela min känsla var att jag inte trivdes med bröstet. Då gjordes ultraljud – mammografi - palpering av bröstet. Inga konstigheter sa onkologerna. Men jag stod på mig. Och Jag fick två nya bröst.

Här följer min berättelse:

Måndag.

Ja, idag, klockan 10 ska jag till Karolinska Universitetssjukhuset Solna, kliniken för Rekonstruktiv Plastikkirurgi, E13.

Där ska jag göra en dubbel bröstrekonstruktion med fri lambå från magen.

Vid inskrivningen som skedde den 7 mars träffade jag en sjuksköterska som berättade om hur det brukade vara efter operationen. Min bröstkirurg informerade om hur operationen skulle ske. Att man på uppvakningen ligger under värmetycke och att observationer av nya bröstet sker varje halvtimme och man har en gördel runt magen. Med urinkateter som tas bort, så fort man kan komma upp själv. Drän och sårkatetrar, där jag även kan få smärtlindring genom. Stödstrumpor som vanligtvis används i 3 dygn för att mimimera risken för blodpropp. Min ljuva lekamen blev även fotograferad. Samt möte med narkosläkaren som informerade mig om sövning och uppvakning. Så allt detta visste jag.

Men nu undrade jag om har jag valt rätt? Är det värt det här?

Är jag egentligen riktigt klok? Hur står det till i mitt huvud? Mina hornhinnor kan kanske transplanteras om jag dör under operationen. Inget övrigt av min kropp kan väl användas. ”Du är makaber, sa min man, när jag ville tala om OM...”

Nu är jag här och jag får väl ta mig samman. Jag kliver upp på vågen. Sjukgymnasten berättar om mobilisering och PEP-flaska som jag fick för att blåsa i. PEP-flaskan för att få fart på andning och ventiler lungorna.

Sjuksköterskan tar blod – kaliumstatus.

Min plastikkirurg, Marianne Beusang-Linder, kommer med en doppler (liten apparat som ger ”ur” -ljud ifrån sig när den kommer till ett bra kärl) för att leta kärl på magen. Hon är mycket

Min väg till rekonstruktion med dubbel Diep-Lambå, ”Fri lambå från magen”.

nöjd och ritar in dem med tusch. Ritar även på bägge mina bröst och magen. Så jag är rejält ”klottrad” på.

Bukmuskelmätning ska jag också göra. Tar hissen ner men möts där av mannen som ska göra den.

-Tyvärr, dörren larmad, så vi kan inte komma in, Du får åka upp till avdelningen igen, säger han. Jaha, det var lite snopet. Jag har aldrig gjort någon buk-muskelmätning, så jag får vara nyfiken hur det är, men tack ändå!

Middag får jag äta, den smakar inte så bra...

Dusch med descutansvamp, sedan tittar jag på TV. Innan jag somnar säger jag adjö till mitt vänstra bröst.

Tisdag.

Väcks av sköterskan som tar tempen på mig. Idag ska jag duscha igen, innan jag får åka upp till operation. På med operationsskjortan och de fina vita långa stödstrumporna. Hinner även ringa och tala med min man. Det känns bra!

Alvedon, två stycken, med lite vatten blir min frukost.

Sedan far jag upp till C uva, uppvakningsavd. Hälsar på många ur personalen. Inte minst alla mina kirurger Marianne Beusang-Linder, Peter Emanuelsson, Maria Forsen Flodin och Jan Frisell. Stämningen är glad och god. Jag känner mig lugn och trygg! Frågar om jag kan få en kudde under min högra arm för ödemet. Allt ordnar sig.

Sedan in till operationsrummet. Där träffar jag narkosläkaren igen. Vi skojar och allt känns bra. Ber om att inte få må illa. Ont i huvudet och må illa är något som jag har mycket svårt för. Han ska göra allt han kan lovar han mig.

- Kan du ta mask?
- Vad har jag för val?
- Det finns andra alternativ.
- Det är klart jag tar mask.
- Säg till när det känns annorlunda.

Efter vad jag tycker lång tid blir jag lite dimmig och sedan minns jag inget mer.

Onsdag.

När jag vaknar befinner jag mig under ett blankt rosa ”Hollywood”-täcke.

Det glänser och varmluft blåser fram under det. Jag är svettig och varm. Någon frågar mig hur jag mår. Det känns bra men varmt. Jag mår inte illa, har heller ingen huvudvärk. Men jag tänker vad har jag varit med om? Har jag gått med på detta frivilligt? Det ligger en vit fet marsipanhand på täcket, alldeles uppsvullen. Efter ett tag förstår jag att det är min högra hand. Jaha, nu har jag ett val att göra. Antingen tycker jag synd om mig själv, ett offer. Vem har tvingat mig till detta? Ingen! Så det blir att ta eget ansvar och andas djupt. Egen massage av handen och min säkert tjocka lymfödemarm, i alla fall i mina tankar. Tron kan försätta berg! Senare baddar en ängel mina torra läppar med vatten. Min hand och arm känns bättre.

Jag drömmer om mitt liv. Sorterar bakåt. Saker som jag inte visste varför det hänt eller sagts, är helt plötsligt helt solklara, så befriande. Jag samtalade med vänner som dött för länge sedan och allt är fridfullt. Framtiden sorteras och det känns lätt att leva vidare. Precis som att se ett facit. Vilken vinst!

Ner till avd E13 kom jag kl 9 på morgonen.

Min väg till rekonstruktion med dubbel Diep-Lambå, ”Fri lambå från magen”.

Jag låg på ensamt rum och det var skönt! Sjuksköterskor kontrollerade mina bröst en gång i halvtimmen. Att de var varma, mjuka och att ”ur-”ljuden fanns.

Ingen lunch var beställd till mig. Så jag fick lite yoghurt, nyponsoppa och en smörgås med ost. Jag åt lite yoghurt, tog två tuggor och drack lite nyponsoppa. Men oj, vad jag fick ont i min mage! Inne i tarmen blev detta till en jätteboll.

Ringde till min chef-rektorn och berättade att allt var bra. Det skulle vara pedagogiskt forum på kvällen, så jag bad henne hälsa alla att jag mår bra.

Jag fick inget besök av sjukgymnasten idag. Andades helt på egen hand men fick många råd och tips av speciellt en fantastisk undersköterska. Använde PEP-flaskan att blåsa i. Det är varmt under täcket. Ber om att få ta ut mina fötter så jag kan vifta på dem och vädra...

Fick besök av min syster och yngste son. De kom i omgångar. Det var roligt. Bägge två var med när halvtimmeskontrollen skedde. De blev imponerade av mina ståtliga bröst och ”ur-”ljuden. Så uppfattade jag det i alla fall.

Men min syster berättade att på det sjukhus hon arbetar på fick inga PEP-flaskor användas. Pga lunginflammationsrisk och smitta genom vattnet. Istället hade de en liten ”tut”-blåsa till patienterna. (De kan man köpa på apoteken.)

Åt lite middag sedan magknipet släppte så sakta.

Sov ganska gott mellan kontrollerna. Använde PEP-flaskan två gånger under natten. Använde min lilla hostkudde för att hålla emot på magen.

Kändes bra med PEP-flaskan trots varningen.

Torsdag.

Min urinkateter drogs bort, det var skönt. Det börja kurra i magen. Både output och input.

Drack lite te och mumsade försiktigt på en ostsmörgås.

Jag bestämde att jag skulle ta en tidning med för att sitta i lugn och ro på toaletten. Fick hjälp upp av två änglar. Jag fick inte använda mina armar till att häva mig upp. Så nu gällde det att öva. Ja, det var ett under! Nu var min mage igång.

Jag kunde själv bestämma när jag skulle gå på toaletten. Livet leker.

Åt lunch och vilade. Ringde när jag behövde komma upp. Provade att hasa omkring i mitt lilla rum. Det kändes som en stor seger. Envishet är en dygd.

Jag fick även ta en liten promenad i korridoren när sjukgymnasten kom. Promenerade fram och tillbaka och fick sen hjälp ner i sängen. Kände mig mycket alert! Men när får jag duscha? Härligt att inte alls ha ont och att kunna skrida fram i korridoren med mina kuddtäckta bröst.

Fredag.

Idag får jag gå upp själv. Otroligt härligt att kunna fixa det själv!

Mina korridorpromenader startas på allvar. Grundlig syn av alla tavlor. Saknade en orm på en där det var ett stenröse. Jag skrider fram med mina magnifika bröst.

Rond med en av mina läkare. Dränborttagning, skönt! Men än är det tre kvar...

Chefsjuksköterskan från operationsavdelningen kom på besök. Hon berättade att de hade fotograferat mig under operationen. Jag fick se korten.

- Nästa nummer av personaltidningen ska det vara en artikel om din operation. Nu undrar vi om du ger ditt samtycke att vara fotomodell, frågade hon.

Precis som en vit buksäl såg jag ut, tyckte jag. Ingen skulle känna igen mig. Så visst om artikeln behöver bilder av mig, så var så god!

Hon tyckte även att jag var så otroligt pigg. De hade hört talas om mina promenader nere på operation. Två andra sjuksköterskor kom även ner till mig och hälsade på. Det var roligt, jag kände igen dem på ögonen.

Min väg till rekonstruktion med dubbel Diep-Lambå, "Fri lambå från magen".

Lunch... Maten är inte så rolig. Men det gör att man längtar hem. Tur att jag fått frukt och choklad av mina barn och min syster. På natten får jag en smörgås och te för jag håller på att svälta ihjäl! Gudasänd syster som förstår en kurrande mage.

Lördag.

Motionsrunder i korridor. Härligt att kunna gå, försöker gå snabbare samt att djupandas.

Änglavingsrörelser med armarna och andas. Puh...

Fick hjälp med att tvätta håret av en ängel. Tänk så skönt livet kan vara...

Snabbvisit av dr Maria. Allt bra, både hon och jag nöjda!

Maten, maten den är inte rolig. Stackars de som måste ligga inne länge.

Undrar varför urljuden låter olika på mina bröst?

Söndag.

Känner mig pigg och alert. Mina urljud är så härliga att höra. Idag får jag svaret varför de är olika. Det beror på hur djupt mina kärlligger, säger en duktig syster.

Min väninna, Gunnel, och min man kom nästan samtidigt på besök. Jag hade bjudit Gunnel på vernissage. Men det blev missuppfattning – hon trodde att det var mina bröst! Men jag menade tavlorna i korridoren. Det hon fick se och uppleva var mina bröst och urljuden!

Måndag.

Nu blir jag totalt dränbefriad! Härligt att slippa alla slangar. Dr Marianne kom på rond. Roligt att träffa henne igen. Hon är så nöjd med läkningen och hur fina mina bröst är.

Men jag måste byta rum. Till en sal med sex platser! Trodde inte att det fanns sådana längre! Det kommer in en patient som behöver enkelrum, självklart byter jag. Ska ju åka hem imorgon, så det är bara en natt!

Undrar om det fanns sådana salar på Huddinges plastikkir. som slogs ihop med Karolinska Solna vid årsskiftet? Hmmm...

Idag är jag pionjär för den nya matsedeln. Undrar om det kommer att smaka bättre? Den här veckan är det gul matsedel. Spännande! Till middag valde jag grekisk sallad med bröd och frukt. Fick inget bröd eller frukt. Snäll uska fixade brödkivor till mig.

Träffade en vacker kvinna i dagrummet. Hon berättade vad hon skulle opereras för imorgon, en bröstrekonstruktion med fri lambå från magen. Den vackra frågade vad jag gjort för operation. Samma som hon skulle göra visade det sig.

Hon var nervös och orolig men det kändes bättre för henne när jag berättade hur det var för mig. Det var härligt att kunna hjälpa till att lugna henne.

Vi hade "samtal" på cancersamtal.nu. Livet är fantastiskt att vi kunde mötas så här, var ett under! Det visste vi inte att vi skulle till samma sjukhus!

Natten kom och vi sex kvinnor skulle sova. Inga öronproppar hjälpte, inte heller min MP3-spelare. Snarkningarna var bedövande! Tänk att det kan låta så mycket ur små kvinnor!

Min väg till rekonstruktion med dubbel Diep-Lambå, ”Fri lambå från magen”.

Tisdag.

Den vackra kvinnan hann jag säga lycka till innan hon åkte upp till operation. Håller tummarna för henne!

Äntligen hemgång! Fick med mig gördeln hem. Propplösande tabletter och recept på fler tabletter. Tackade personalen som varit så gulliga!

Åh, vad jag längtar efter att få duscha!

Efteråt... Duscha fick jag göra när jag kom hem och det var bara så ljuvligt. Gör det en gång/dag och lägger då om såren.

Jag åkte en gång i veckan ”första” tiden till KS, Solna, för att få hjälp att byta förband. Det kändes tryggt och bra. Under 9 veckor gjorde jag det. Ingen återbesökstid till läkare förrän efter 6 veckor! Det var lite för länge tyckte min läkare. Hon blev lite chockad över att syrrorna inte hade fixat någon tid innan.

För sköterskan hade visat att jag skulle lägga en fuktig kompress över Jelonetten. Det var inte så bra, antagligen därför som det inte hade läkt så fort på mig. Fast jag var dessutom allergisk mot styggen och hade spec häfta.

Var och provade ut spec. gördel och en bra BH i en spec. affär som jobbar med plastikopererade patienter. Gördeln har kardborrelås i grenen.

Samt två vingar som man kan ställa vidden över magen. Dra ihop eftersom... Använde trosskydd i den, med vingar, fungerade bäst för mig.

Dyrt med detta, 1100:- , men så bra. Allt torkade över natten när det tvättades.

Ja, nu har det gått 10 veckor sedan min operation. Jag ångrar mig inte, svullnaden i bröstet har gått ner. Har lite öppna sår vid ärren kvar på magen, så bad och simning är inget för mig än. Jag som älskar att bada och simma längtar så!

Vid mitt ärr på magen är det tjockt/grovt på en liten bit, som en grövre lina ligger under ärret. Men det ska bli mjukare säger läkaren.

Jag har teip på mina ärr på bröstet och magen. Detta för att ärren ska bli snyggare. Man ska inte sola på dem än, men det gör ju inget.

Jag har bikini, baddräkter, urringade kläder och känner mig så fin.

Härligt att slippa tung protes i BH för ödemet. Eller klisterprotes eller en protes som strosar runt på egen hand.

Mitt ödem är mycket bättre. Har ingen kompressionsBH, -ärm och handske.

Livet har blivit bättre!

Nuläge, den 23 september 2005, är glad och nöjd. Har teipade bröstarr och på magen fortfarande. Magärren är tjocka ännu. Provar egen massage för att få dem mjukare.

Det som fattas är mina bröstvårtor och lite ”tillsnoffsning” men det hinner jag få så småningom.

Anette Ahston